

— Това не сж хора, а „изверги рода чловѣческаго“, казваха офицеритѣ. Такива люди-звѣрове трѣбва безпощадно да се наказватъ и истребватъ.

Но сеги българиѣ — опълченци и руситѣ въ безсилна злоба и негодувание само скърцаха съ жбѣи и се заканваха жестоко да отмѣсятъ на кръвопийцитѣ.

Наближаваше срѣдъ нощъ, но на бивуака никой още не мислеше за сънъ. Офицери и опълченци, налягали или събрани на купчини, тихо си приказваха, прѣимущественно за злобата на деня: за турскитѣ звѣрства и прѣдстоящия на слѣдующия день бой, въ който никой не се съмнѣваше. И всички съ тревога се питаха: да ли ще пристигне на врѣме генералъ Гурко съ отряда си.

VII.

19-и Юлий. — Не бѣше се още съвсѣмъ зазорило и свѣтлината отъ горящитѣ околни села още се бореше съ настѣпвающата дневна свѣтлина, когато почти всичкитѣ опълченци се вдигаха отъ сънъ.

— Трѣбва да се приготвимъ за кървавото хоро, което днесъ ще играемъ, казваха опълченцитѣ. Трѣбва пушкитѣ си да прѣгледаме, патрони да наредимъ, па и Богу да се помолимъ.

И опълченцитѣ, като мрави, се разшавахъ по бивуака; но и този пжтъ, както и снощи, не се позволи да се палятъ огньове. Още малко и утренното слънце освѣти съ своитѣ огнени лжчи, испърво върховетѣ на Срѣдня-Гора, а подиръ и цѣлото пространство. Листата на дърветата и трѣвитѣ треперливо заблѣскаха . . . Прѣсния въздухъ бѣ препитанъ съ ароматъ отъ полскитѣ и растящитѣ въ околнитѣ градини цвѣти. Легко се дишаше. Водата, която протичаше край бивуака, тихо лакатущаше. Веселитѣ птички зачуруликаха наоколо. Чудно и прѣкрасно утро! Опълченцитѣ бѣха доволни отъ перспективата, за встѣпванието въ бой. Всичко окръжающе бѣ весело и засмѣно, само зловѣщитѣ пламъци и издигающитѣ се нагорѣ къмъ небето облаци димъ, отъ горящитѣ, ей тамъ къмъ юго-истокъ, села и оряци гарги, които, съ зловѣщо грачение, се вияха надъ Чадъръ-могила, нарушаваха общата гармония. Само тѣ, посрѣдъ веселата и прѣкрасна природа, ни напомняха, че недалеко отъ насъ върлува Сюлейманъ-паша съ своята разбой-